

OLGA-ALEXANDRA DIACONU

HORA STIHIILOR

POEZII

*„Sub calma fiiņare eternă a lumii, un
învolutat ocean stihial se întinde,
mărginit într-o singură parte de fiiņă, un
ocean frământat, al cărui celălalt mal,
după toate aparențele intangibil, este
nemărginirea.”*

(Mihail Grădinaru - „Fantezia pedagogică”)

HORA STIHILOR

*Grădini cu stupi și zumzet de albine
cu pomii aplecați pân' la pământ
îmi amintesc de zilele divine
când amândoi aveam în creștet lotuși
și îngeri păzitori aveam în gând*

*Eram noi singuri în Grădina lumii
și tu erai păgân și filosof,
citind tainele vieții direct în boaba spumii
Și tu era păgân și geometru
citind tainele Lunii pe Pământ;
distanțele le măsurai cu gândul
căci încă nu se inventase metrul*

*O, minunate clipe mai trăiam!
Erai și geometru și poet
și totul era fascinant în lume
fără cuvinte, fără alfabet
Veneam spre tine fără să mă simți
plutind pe nori albaștri, singuratici
și ochii în iubire înecați
i-aveam fierbinți și fascinanți ca la fanatici;
când m-aplecăm, se revărsa spre tine
freamătul mării din furtuni ascunse
și vântul adia prin părul meu
lăsând deschise căi nemaipătrunse.
Privirea ta strângea albastrul zării
și blând îl revărsa deasupra mea;
pierzându-ne-n visarea înserării
pe frunte ne trezeam cu câte-o stea*

*Și totuși, cunoscându-ne atunci
când ne armonizam perfect cu Luna
și gânduri și cuvinte au devenit năluci
și doar din spini purtăm pe cap cununa*

*Ai fi putut să-ți mai amâni venirea:
călăuzit doar te-ai lăsat de-o stea;
pe Calea Laptelui purtându-ți firea
ai nimerit chiar în grădina mea*

*Deodată ochii-mi sunt cețoși și grei
și nici o stea nu mai sclipește-n ei;
în dansul cu trupul lipit de pământ
în lut va să piară tot ce-i avânt*

*Eu eram o nimfă din adâncul pădurii
soarele-mi privea prin huceaguri doar nurii
și sărutări îmi veneau de la vânturi și stele;
îmi înveleam trupul cu frunze de frag
să fiu dulce și proaspătă pentru satirii
ce mă chemau dinspre lac. O, cât
farmec aveam fără voaluri și fără sandale!*

*Mă-ndrăgosteam de rotunjimile
cerului privind-mi trupul; pielea mea
fragedă, pufoasă și moale îl înnebunise
pe Indra și-mi aruncase de sus, să-mi
prind de picioare, strălucitoare opale
Dansam nebunește în aer fierbinte
pe mâini mă-nveleam cu nori alburii
iar pe picioare cu stele;
în creștetul meu se iubeau*

*doi luceferi cu Luna
și nu știam ce-s aduceri aminte
și nici nu știam că sunt Una
În mine se roteau toate astrele
și sorii se-nmulțeau în limpezimea ochilor mei
Dansau după mine culorile-n aer
nici ziua, nici noaptea n-aveau vreun caier;
brățări – curcubeie din flori aveam prinse
pe mâinile albe de Gea doar unse
O muzică-n mine, rămasă aprinsă
era-nvingătoare, era și învinsă;
idei se-ascundeau prin ierburi mărunte
doar zei și zeițe știau să le-asculte
Cu Gea vorbeam prin gesturi mai clare
ca orice cuvânt din lumea cea mare;
o turmă de reni păscut-am prin sânge
când te-apropiai cu gândul de-a-nvinge
Și sanie tu m-ai vrut cu urgie
să luneci prin mine ca o stihie;
cenușă și foc aveam în potir
și nu Duhul Sfânt cu Sfântul Lui Mir;
eram vrăjitoare și fără să știu
făceam să se miște tot ce nu e viu.*

II

*Sub pomi pitici cu frunzele în vânt
și poamele care ating pământul
am ațipit ades, purtând în gând
legenda lumii: Nârâyana dormitând
ținând în gură Arborele Cosmic –
sau Brahma, încă-n forma lui de foetus
născut pe apă-n floarea unui lotus
Tresar când ațipesc și mi se pare*

*că Visnu se coboară în adânc
și scoate din abis pământul care
plutește pe-un ocean de apă dulce
și din sărata mare monștri – aduce:
pe Mummu și pe Tiamat
cu care, când cerurile încă nu erau numite
el apele și-a amestecat*

*Din mълul apei care mă-nconjoară
adesea aud broaștele cântând
dar eu visez: pe maluri azvărliți, copii bastarzi;
îi văd cum mă-mpresoară
cum vin spre mine alergând
Și-atuncea știu că nu e Pomul Vieții
pomul sub care eu am ațipit
și nu e Râul fără vârstă apa
în care-atâtea suflete ar fi murit*

*O, dacă apă ne-ncepută-ar curge
înconjurând grădina mea
prin vine sevele pământului m-ar unge
ca tine, Gaia, aș rămâne grea
Ca tine m-aș îmbrățișa cu ploaia
și trupul gol mi l-ar ascunde-un nor;
ar fi prea strâmte curtea și odaia
și-aș vrea ca tine, renăscând să mor
Și m-aș trezi la începutul lumii:
cu Aurora chiar deasupra mea;
în dreapta, Ardvi Surâ Anâhita
bărbatul care dă laptele lumii
regenerând sămânța omenirii
prin ploaia care cade dintr-o stea.*

III

*Nu te speria, nu pot să te alung -
blestemul Cerului ne stă în cale -
prin mângă și prin cețuri tot te-ajung
de când am început să port sandale
Fără să știu, în somnul din odaie -
poate când prin vis sărutam curcubeul
și mă-nveleam cu el în loc de straie -
am devenit clepsidră și-am început să curg
De-atunci pe mine însămi nu pot să mă ajung
De când nu mai știu să ridic ochii spre cer
mă uit la tine și oasele mele
ce dulce trosnesc în îmbrățișarea
trupului tău vânjos! (în care aș vrea să pier
și nu pier)
Și trupul nostru devine un curcubeu de pământ;
ni se împrăștie sufletu-n iarbă
răsuflarea ni se pierde printre firele
plăpânde și verzi
ca să-ncălzească rănilor-ascunse ale Pământului
Nu încerca să privești, nimic n-ai vezi!*

*Mai bine să strivim cuvinte-n valuri -
în coaja lor se-ascund mereu doar maluri;
mai bine să citim în boaba spumii -
plutind doar vom afla tainele lumii*

*Plutind doar vom vedea crescând
în sus
copacul cu coroana spre Pământ
Și rădăcina-n pieptul lui Iisus.*

iulie 1994 – martie 1995

VIS

*Stihie să fiu
rotire înăuntrul nemărginirii
pătrundere în Nepătruns
dedublare a Nepătrunsului*

*Fântâna vieții albă
aflată în inima Firii*

*Iubire ce ține laolaltă
sfera vieții universale*

*Univers
ascunzându-se pe sine în Tot
univers
ce creează lumea visându-se*

*Vibrație să fiu
sau nimic să nu fiu.*

15 martie 1998

SCRIU

*Scriu
scriu cu-nfrigurare
ca să mă lepăd de mine*

*În mine
doi frați gemeni
se urăsc dinainte de a se naște
astfel încât
nu se mai știe
care-l înghite pe celălalt*

*Și-astfel
disperarea și plenitudinea
sunt la fel de imprevizibile
și eu nu știu niciodată
cine sunt cu adevărat.*

16 decembrie 1997

DE FAPT

*De fapt
nu suntem
decât un hohot de plâns
desprinși cu genunchii roșii de dorință
înspre împăratul numit Răs*

*Și înainte de a ajunge la porțile palatului
ne cuprinde-o părere de rău după lacrimi
pe care le rotunjim în cuvinte
și, copii fiind, ne trezim poeți.*

1976

C A O FLOARE DE CER

*Trăirile mele
de mii de ani
ca o floare de grație
s-ascund
în adâncul sufletului*

*Ca o floare de cer
pe care-o pot atinge doar zeii.*

1995

ANDROGINISM

*Am nostalgia
sfinxului din munte
a lotusului înflorind pe ape*

*Devin copac și scară
mie însămi
frânghia de lumină să m-adape.*

15.XI. 1995

VIN CĂTRE MINE

*Vin către mine -
tainică uitare a cea care am fost
mă împresoară.
O stranie-mpăcare mă cuprinde
de parcă sute de stihii ce-n mine
până mai ieri duceau război
acuma sunt ca strune-ntr-o vioară*

*Vin către mine –
în propriu-mi cântec viața mi se pierde
și ce-i pasă pădurii cu cântecele ei
o pasăre prin crengi când nu se vede? ...*

15.IX. 1999

LUPTA CU MORILE DE VÂNT

*Eram o căutare de cer
ascunsă-n ierburile din groapa morii
poame aplecându-se mitic
până aproape de gură
Ce importanță avea teama ușoară de-un
cărăbuș
când între ierburile-nalte
groapa putea să crească până mai sus
un castel ruinat? ...*

*Eu eram pata albă a unei stafii
pe care a prins-o lumina de ziuă
și-aș fi iubit cu patimă conul de lună
de nu mă nășteam în prea multă
lumină
de nu creșteam mai aproape de vină.
1975*

CUM NUMAI FEMEILE

*Mă biruie setea de astre
și-atunci
vreau să beau înfinitul
cum numai femeile știu
să bea înfinitul
în pântecul lor rotunjindu-se
răbdător și tainic
pământul.*

1976

INFINITUL

*Infinitul e gustul de apă și sare
și neauzit gândul celor plecați
E gustul sălcii cu care
vântu-mi clătește ochii și visele
Zbaterea trupului meu
când vrea să se rupă de scoică
sufletul meu de lună bolnav
ca o maree e infinitul.*

1975

EU SUNT POEZIA

*Eu sunt Poezia
respirația universului sunt
oda bucuriei
oda durerii
port ca vestmânt*

*Priviți-mi ochii îndurerați
nu vă sfițiți!
Despuițați-mă de fericire
simplu
așa cum vorbiți*

*Cum simplu peste cântecul vostru
se lasă seara
simplu cântecul vostru de lebedă*

devine cântecul meu

*Și ne contopim
în acordul
simfoniei universale.*

Iunie 1988

ÎN NECLINTIRE STĂ ÎMPĂCAREA MEA

*Mi se sparge privirea de Munți
dar nu înainte să văd
Vulturul
cu aripi mari
plutind
lin
deasupra Abisului*

*În neclintire stă
împăcarea lui și-a mea
în zborul egal
care confundă clipa cu veșnicia.*

14 octombrie 1993

TRISTEȚEA MATERIEI

*Tristețea materiei –
un acord muzical în liniștea firii –
se mistuie-n mine
din dor de ea însăși
acoperindu-mă cu poeme
ca și cum m-ar acoperi
cu frunze putrede
până la identificare
până la destrămare
și apoi desprinzându-se –
ca orice acord
cuprins în alt acord –
ca un fum nevăzut
ridicându-se în Înalt
devine misterul lumii
care mă reneagă.*

12 iunie 1999

ERAM

Eram
înainte de a exista:
cordon ombilical între Pământ și Cer

E ram
înainte de a fi astrele
pentru că
în noi lumina și întunericul
s-au îmbrățișat dintotdeauna
precum
Zagreus cu Dionisos
Moartea cu Viața
Sfinxul cu Lotusul.

24 aprilie 1999

ȘI TOTUȘI, SINGURĂTATEA

*Înfiorată
mă pierd în tine:
abur viu
de mine desprinzându-mă
o minge vie
ce se rostogolește
spre sânul Mamei Pământ*

*Și totuși
simt singurătatea
cuprinzându-mi răsuflarea
zguduindu-mă
ca și cum
un cutremur m-ar fi trezit din somn.*

*O, Doamne
nu știu să Te iubesc
numai pe Tine!*

*Aceasta-i tristețea cea mare
pe care
cu disperare o atârn
de roata stelelor.*

25 mai 1994

SUNT DOAR DESCHIDERE

*Sunt doar plutire
o vibrare înceată
călătorind prin văzduh
(Ah, ce bine e când uiți că ai trup
și ești în tine însuși doar duh!*

*O mână invizibilă
mă mângâie pe creștet
și-mi deschide ființa
spre muzica sferelor*

*Singurătăți primordiale
se-ntorc în mine
trezite din somn
îngeri îmi zboară deasupra
numărând curgerea erelor*

*Sunt și nu sunt eu:
sunt doar deschidere.*

5 mai 1998

FĂRĂ REGRET MĂ VOI LĂSA FURATĂ

*Ascult liniștea
pe care mi-o însuflă
zborul pescărușilor
țipând deasupra mării*

Doar ei și marea...

*Țipăt ritmic
cuprins în vraja muzicii cosmice
auzită doar de valuri
când se apropie
sau se îndepărtează de țărm*

*Înserarea coboară
peste zborul lor și al meu
pe nesimțite noaptea coboară...*

*Și dacă dincolo-i aceeași vrajă
aceeași chemare a infinitului
ca în această noapte când
pescărușii izbesc cu aripile
în țărmul inimii mele
fără regret mă voi lăsa furată
de valurile nevăzute
ale neantului...*

12.V. 1999

SURORI SIAMEZE

*Fericirea și deznădejdea:
două surori siameze
îndreptându-și pașii spre mine
(fără să știe
că-și îndreaptă pașii spre mine).*

*Eu:
un acord întâmplător
în armonia firii
mereu pe culmea cea mai de sus
a vieții
unde singurătatea
poate să învie
sau să ucidă
cu aceeași ușurință cu care
o mamă care-și privește pruncul
proaspăt născut
se întoarce în viață sau în moarte.*

9 iunie 1999

TREZIREA DIN SOMN

*O creștere abia bănuită-n auz
Tăcere. E universul lehoz? ...
Aerul pare să prindă contur
e viu ca-n templul din Barabudur*

*Privesc lumea buimacă
abia trezită din somn:
universul visează în mine
când dorm? ...*

19. IV. 1999

REȚETĂ PENTRU FERICIRE

*Amintește-ți că ești
o succesiune de anotimpuri subiective
care vor fi transformate în iarbă și flori*

*Amintește-ți că ești
o plantă cu aripi
și atunci ai să simți
cum trupul tău înflorește
cum devii un mormânt mișcător
apoi un vulcan
care aruncă din sine
lava incandescentă.*

9. VI. 1999

GUSTAREA CU MUSAFIRI

*O liniște patriarhală urcă în mine
răcoroasă ca o ploaie de vară
În mine – case cu pridvor
cu ferestre cât palma
orânduite cu grijă
de-o mână harnică de gospodină*

*O gospodină de altădată
când lumea avea timp pentru vizite
garnisite cu dulcețuri
și aburite cu apă rece*

*În mine toate sunt adormite
pentru somnul de după-amiază
și trezite la ora 17
pentru gustarea cu musafiri.*

20 iunie 1999

NAȘTEREA TRAGEDIEI

*Nașterea tragediei
din ea însăși:
sfâșiere lăuntrică
fără motiv
suflet mutat în viscere*

*Sărut
înmormântat de viu
în cenușa focului nestins
al văzduhului*

*Olario! Olario!
ecoul sufletului
ne răspunde de dincolo
de Munții Necunoscuți.*

Cădere. Somn. Zbor. Cădere.

18 aprilie 1999

- *DIALOG CU LUCRURI*

-
-
-
*-Ești o altă formă de neodihnă –
îmi spun lucruri din jur
privind la mine fără mirare
Nu ești destindere și nici repaos
Pentru ca tu să devii
a trebuit ca noi să pulsăm mai întâi*

*De-aceea
ești o ființă în lucruri
ești principiul nostru de neodihnă.
Bătăile inimii tale se aud peste tot:
pulsăție pură
fără urmă, nici contur
timp specific și măsură interioară*

*Și așa cum
sufletul tău este aer
ce-ți guvernează trăirea
tot astfel
întregul cosmos este cuprins
de suflare și aer
Te închizi în prezent
ca să devii prezent
orizont al dezvoltării*

*Ești o eliberare
care devii tu însuși
ascultând de propria ta lege.*

1998

RĂSPUNSUL LA DIALOGUL CU LUCRURI

*Să vă cunosc cu sufletul întâi
cu ochii minții doar să vă mângâi
În jurul vostru viața mea-i un lung ocol
al adevărilor prinse în oracol*

*Nu știu un sens palpabil să dau iubirii
mele
să vă împart în mai ușoare și mai grele
Vreau doar atât: divinul ascuns în voi
să-l simt
să pot nemărginirea în mine s-o presimt*

*Știu că e greu pe lume să cauți doar
esențe
când oamenii-n privire ascund doar
divergențe
dar mă ascund în mine și toate le prefac
peste viața romană turnând un suflet trac.*

30 aprilie 2000

CA O FLOARE DE LOTUS

*Ca o floare de lotus
existența mea:
divină mi-e nașterea
iar eu – păgână*

*Doamne
știu că Tu mi-ai poruncit să exist
și să am ochiul vesel*

*Dar cine-i de vină când
plânge în mine Spiritul Tău
încorsetat de ceea ce chiar Tu
numești trup? ...*

*Tu toate prezente le faci pe Pământ
în timp ce eu doar în tristețe insist*

*O, de ce bucuria nu-mi cuprinde ființa
aidoma unei îmbrățișări
tot mai strânse
tot mai strânse
până devin
invizibila armonie
care nu se aude cântând? ...*

5.V. 1998

CINE POATE RĂSPUNDE GÂNDULUI MEU?

*O, existență!
cât de mult te-am dorit
înainte să fiu
de mi-e sufletul neliniștit
ca și cum
m-am născut prea târziu? ...*

*Cine poate răspunde gândului meu
crucificat pe Poarta Cerului? ...*

10 octombrie 1999

*
*   *

*A trăi durerea
ca pe ceva care nu este al tău
înseamnă convingerea că
existența ta
este în altă parte
desprinsă de gravitația cosmică.*

15. XII. 1999

NEMURITOARE PENTRU O CLIPĂ

*Un glas venit din Ether
îmi șoptește că port în păr
floarea galbenă –
podoaba celor ascunși
în Insula Preafericiților*

*Altfel
de unde-ar putea să-mi vină
exuberanța orbitoare
care mă face să mă simt
nemuritoare pentru o clipă? ...*

*Poate m-am rătăcit
prin Câmpul de Cinabru
poate-am înghițit drogul nemuririi
și nu mai știu? ...*

*Sau poate în mine
timpul e identic cu spațiul
și atunci
e de-ajuns să-mi țin răsuflarea
de o mie de ori
ca să pot păstra floarea galbenă? ...*

1 decembrie 1996

DE CÂND NE NAȘTEM ÎNTINDEM MÂINILE

Oare pajiștea aceasta
ce mi se așterne sub tălpi
ca un dar zeiesc
ascunde covorul Adevărului? ...

De când ne naștem întindem mâinile
și-l căutăm pe A
fără să știm că-l căutăm pe A.
Mereu pajiști nechemate
ne apar în față
mereu celelalte litere
îl prăbușesc pe A la pământ

Cumințenia își întinde labele
și-și plescăie limba peste bot
Întinsă
felină
așteaptă cu gura căscată
să se învârtă roata norocului
poate vreun suflet distrat
își uită fereastra deschisă
să poată ea intra

Fructul inimii mele
e Nemuritorul
cel liber de spaimă
eu sunt întreagă această lume
De-aceea mă-ncumet să urc
mă-ncumet

*până la o nouă tăcere a sufletului
din miragiu desferecat
De-atâtea ori înșelată
de Poarta Cerului
doar așa mă simt trează
în starea mea dintâi de a fi eu.*

13. III. 1995

MĂ-NTOARCE-UN DOR DE IARBĂ

*Cu limbile de abur
cu ochi de catifea
își ling vacile sarea
din dorul de-a chema
Cu gâtu-ntins anume
să poată ține jug
își prind în coarne goana
iar cu picioru-o rup*

*Mă-ntoarce-un dor de iarbă
din laptele ce-l beau
privind în mine câmpul*

Nu fac nimic. Doar beau.

1974

FĂRĂ SĂ ȘTII CĂ-I PĂCAT

*Cred că ne-am mai întâlnit cândva
pe vremea când Timpul era doar o coardă
pe care ne-o aruncam după mijloc
făcând să sclipească toate culorile curcubeului*

*O, însetat mai erai de iubire
fără să știi că e iubire!*

*O, însetat mai erai de mine
fără să știi că eu sunt Viața!*

*Cred că ne-am mai întâlnit cândva
pe vremea când Timpul era doar un leagăn
în care noi stăteam suspendați deasupra Cerului*

*O, însetat mai erai de mine
fără să știi că-i păcat!*

Fără să știi că eu sunt Cunoașterea.

8.IX. 1994

STATORNICIE

*Ca o beție
Timpul coboară
tot mai adânc
tot mai adânc
ca o boală fără leac coboară
și eu am șeaua pusă la oblânc*

*Un salt în veșnicie și gata:
Timpul se face mic și dispare*

*Și-abia atunci vom dansa nebunește -
nimeni nu ne va mai întreba câți ani avem
(Timpul nu ne va mai da de gol niciodată)
Vom fi o iubire continuă
născută din privirea lui Dumnezeu
și vom uita de câte ori ne-am certat pe Pământ
și că n-ai mai vrut să mă vezi
așa, dintr-o dată.*

15. VI.1996

URMELE TRECERII MELE

*Urmele trecerii mele
sunt în lucrurile pe care le port
Le-aleg după cum bate lumina în ele
și ele există ca un suport*

*Ca un suport al veșniciei
care se pierde în clipă
încât o știu pe de rost
dar n-o pot recompune în mine
astfel încât
să pot să te-ntreb cu nonșalanță:
rochia albă cu flori albastrii
hai, spune, dragule,
chiar n-o mai știi? ...*

12. VII. 1996

ȘI NU ȘTIU CUM SĂ FAC

*Și nu știu cum să fac
să găsesc un vinovat
de tristețea Cosmosului
răsfrânt în mine
atât de-adânc
de fără milă
încât
cred c-am să-l învălui
cu trupul meu
să-iucid tristețea
ca pe-o cocoașă de cămilă.*

8.. XII. 1996

SUNT NUMAI O RĂȘFRÂNGERE A TA

*Sunt numai o răsfrângere a ta
vibrând în Univers
așa cum sunt răsfrângere a unei stele
ce-n rostul ei noptatic mă cuprinde*

*Străin și trecător și nicăieri
mi-e sufletul
și vremurile când hălăduiam prin Cer
au cine le mai ține minte? ...*

*Un număr doar am devenit
ceresc
privind cu ochii fiși și goi un Iuda
ce pe doi talanți
un suflet pieritor ar vinde*

*Și nici o vină nu-ți găsesc
că m-a-mpăienjenit tristețea
în vremuri ce năcicând nu pier.*

4.II. 2000

MAI APROAPE DE MINE

*Mai aproape de mine
E apa, e cerul
pământul, nu tu
Mai aproape de mine
sunt păsări
doar ele-mi știu zborul grădinii
nu tu.*

*Tu-mi cunoști doar privirea
și nu simți
cum de tălpi mi se-agață cuvinte*

*Tu ești doar stăpânul
sunt eu grădinarul*

*Mă crezi coborâtă din lumea de vise
și eu sunt și Circe și sunt și Ulise.*

iunie 1975

ȘTERGARUL SORĂ-MII

*Coase sor' mea
coase Timpu-n pânză
să-l oprească-așa
până ce , mică
va putea să se ascundă-n frunză*

*Are-obrajii roșii și rotunzi
și se face că nu bănui eu vreun gând
Parc-ar vrea să creadă
că nici nu gândește
De n-ar ști că aeru-nfloarește
n-ar mai crede că stă viața-n vin*

*Coase sor'mea și mă umilește
cum se face ea că nici nu-i pasă
că și Timpul parc-o ocolește
și că ea nu s-ar mai vrea mireasă*

Coase sor'mea și o las să coasă.

iunie 1974

SARE DE LUMINĂ

*Mi-a căzut un sâmbure din cer de gură
mi-a căzut în palmă și-am simțit
cum îmi cresc copaci mărunți sub piele -
din păduri de sânge s-au ivit*

*Mi-a căzut o lacrimă în palmă –
sare de lumină – și-am simțit
cum îmi crește-un munte alb de rană
într-un cerc de ochi adăpostit*

*Mi-a căzut o clipă înăuntru
mi-a căzut – și n-am simțit nimic...*

*Mi-a căzut un pumn de țărnă-n gură
când pământul slugă m-a crezut;
mi-a intrat un os de pește-n suflet
ca să fiu pământ și foc și apă*

*Și eu n-am vrut nici așa să fiu
Și-am rămas vremelnica săgeată...*

iunie 1974

DULCE POVARĂ, INFINITĂ POVARĂ

*Și-am rămas singuri
cu întreaga iubire –
dulce povară
infinită povară*

*Cum s-o putem întoarce
pe umerii Cerului
de pe umerii noștri
altfel decât
odată cu noi? ...*

2. X. 1993

MÂNA NEVĂZUTĂ

*Mâna nevăzută
ce ne trage-n vremuri
unde mă va duce
când mă voi opri? ...
Au de câte veacuri
mă rotesc întruna? ...
Știe oarecine
cât mă voi roti? ...*

*Două mii de secolii
două mii de clipe –
secolii în clipe
clipele în veac
Au cine mai știe
tinerii de-s tineri –
suflete bătrâne
nu le vin de hac? ...*

*Pe a apei față
stelele-făclie
numără în noapte
câte gânduri zac
câte lumi înoată în adânc uitate
dintr-un veac în veac.*

15. IV. 2000

EU SUNT DOAR O PENDULĂ-N ZID

*Cum aş putea să mă decid
să îmi aleg o zi din toate? ...
Eu sunt doar o pendulă- n zid:
cu cât m-aplec spre Marea Vară
îmi sare Marea Iarnă-n spate*

*Alerg spre tine ca-n spre moarte
nici nu mi-e cald, nici nu mi-e frig
şi firul care-n drum îl torc
să-l las la calea jumătate? ...*

*Nu bate trist pendula mea
în noapte singură mi-o-ntorc
şi mă ridic spre bolţi albastre*

*Un dulce corn când va suna
am să mă strâng din nou covrig
şi-am să aud chemarea-n astre.*

18. V. 1994

ANOTIMPURI SUBIECTIVE

*Poate că de-acum vor exista
numai anotimpuri subiective
pentru că te-am lăsat dispărut
într-un triunghi al Bermudelor.*

*Cum totul se repetă
încep s-ascult
tremurul undelor.*

16. V. 1999

AI TU PUTEREA SĂ PRIVEȘTI ÎN ZORI? ...

*- Ai tu puterea să privești în zori
cum stelele încet-încet dispar
luând cu ele ultima speranță –
o stea ce tu credeai că-ți e norocul?
Ai tu puterea să continui jocul? ...*

*- Da, Unamuno, ți-am răspuns prin somn
fac gestul, dacă este eficace:
am să încerc să îndulcesc pustiul
cu-ncurajarea: „Hogeo, fii tenace!”*

3.XI. 1985

ȘI CLIPA N-AI LĂSAT-O SĂ MĂ CEARNĂ

*Regatul visurilor eu l-aș da
pe-o clipă încă nenăscută-n Timp
pe-o clipă ce nu-i clipă, ci vecie
e creangă înflorită-n loc de trup
e roua-n zori pe frunzele de vie*

*M-ai dezbrăcat de trup ca de o haină
când n-așteptam divinul să mă-mbie
și clipa n-ai lăsat-o să mă cearnă
ca să simt ceru-ntreg în carne vie*

*M-ai dezbrăcat de trup și mi-ai dat har
să văd aieva chipul lui Isus
(lumină-n carnea unsului picior)
M-ai dezbrăcat de trup și n-am habar
fără să mor cum să m-arunc în sus.*

aprilie 1999

E FRIG ÎN MINE ȘI-I TÂRZIU
(bacoviană)

*E frig în mine și-i târziu
și cine râde-plânge-n mine
nici nu mai știu
nici nu mai știu
La radio veștile vechi-noi
sunt triste-comice
și-n mine
cad grijile
șuvoi
șuvoi*

*Dar dintr-o dată-aud un sunet –
venit de sus? ...
venit din mine? ...
Simt liniștea cum mă cuprinde
și parcă zbor ca un Icar
fără de trup
fără cuvinte
Trec anotimpurile pe rând
mi-e când prea cald
mi-e când prea frig
și cine-n râu mă pescuiește
ca pe un pește c-un cârlig
nici nu mai știu
nici nu mai știu.*

Mi-e cald, mi-e frig.

12.I. 1998

FATA MORGANA

*Și-acuma umblu prin nisip
și-ți caut urmele prin ploaie*

Credeam că-n joacă ne-am iubit

*Sunt fără trup și fără haină
ca un copil ce-și poartă calul
pe-un băț silindu-i goana*

Sunt tot ce-am fost și n-ai știut.

15. VIII. 1974

SUNT

*Sunt un obiect matematic
sunt un calcul automat –
posed mișcare proprie*

*Sunt o simfonie a numerelor astrale
și mă rotesc spre origine
dezvăluindu-mă*

*Sunt manifestarea
propriei mele metamorfoze.*

13. VII. 1987

DE LA UN TIMP

*De la un timp
am început să semăn cu tine
și e firesc:
prea mulți ani
ne-am izbit destinele
de-aceeași piatră
prea mulți ani
ne-am spus unul altuia
„urăsc, iubesc”*

*Nici nu mai contează
dacă te gândești mereu la mine
sau dacă nu te mai gândești deloc
Dragostea noastră
prea a fost ca o beție
pentru ca alcoolul ei să nu ia foc*

*Arde în zare
odată cu soarele
când e la apus;
cu cât apune mai tare
cu-atât e zarea mai roșie
și spune în locul meu
ce am de spus.*

15. I. 1998

DE-ACEEA

*Îmi place să dorm
în țărână
doar cu gândul
de-aceea
pământul mi-e
vitregă mumă*

*De-aceea
nu știu umbla
printre lucruri
și rup cu privirea
seva din muguri*

*De-aceea
mă simt ruptă în două
și dusă de val*

*Simt neliniști la pândă
când din cer luna nouă
mi-amintește că am
sufletul dus în astral.*

10.IV. 2000

MI-E ȚĂRMURITĂ TRĂIREA

*Mi-e țăr murită trăirea
mi-e gândul gol
Ce e dincolo de margine
nu pot să aflu
mi-e viața-ntreagă
doar un ocol*

*Mi-e țăr murită trăirea
plină de dor
Ce e divin
în mine s-ascunde
îmi dă fior*

*O nepăsare
mi-a cuprins viața –
sfântă și clară
Ce va fi când
voi dezbrăca haina prea strâmtă
gândul de-acuma mi-l înfioară.*

11.XII. 1999

DAC-AȘ PUTEA ȘI EU...

*Dac-aș putea și eu să merg
cu axa Universului între sprâncene
cu axa Universului între ochi
și-n creștetul – care nu mai e
creștetul capului meu –
să țin o cupolă din cupola divină*

*Dac-aș putea și eu să fiu
și cer și fântână
și vale și munți
și pătrat și cerc*

*n-aș mai ști ce-i durerea
n-aș mai ști ce-nseamnă să fiu*

*Aș fi fără să știu că sunt
aș dormi fără să știu că dorm
m-aș trezi fără să știu că mă trezesc
și zborul meu spre tine
ar fi ca un zefir pe fruntea divină.*

20. III. 1999

UN VULTUR DE LUMINĂ

*Un vultur de lumină
rotindu-se
deasupra capului meu
amenință somnul lui Isus
în mine*

*Eu –
o zbatere de aripă
deasupra abisului.*

21. XII. 1993

EU ȘI LUMEA

*Înfiorată
mă pierd în lume:
toate scăldate în soare
și renăscute îmi par
când le privesc
Toate par să mă vadă
și să mă simtă
cu ochiul lor ceresc*

- *Să ne amestecăm lumile
să le facem să râdă –
doar avem același ochi –
să ne amestecăm lumile:
eu să devin plantă
și planta – om
O pasăre să-mi încerce
rezistența tulpinii
venind din zbor
un copil să-mi culeagă
floarea și spinii
să pot să mor*

*Dar nimeni nu m-aude –
fiecare cu lumea lui –
nimeni nu mă cheamă
nimeni nu râde
Plantele au acuma*

*un verde mai închis
oamenii au uitat
că avem toți același ochi
aceeași lume cu râsete
aceeași dorință de a fi
plantă cu aripi*

*Ei merg
preocupați și grăbiți
să adune toate grijile
toate spaimetele acestui secol
să nu cumva să dispară de pe Pământ*

*Dacă se vor naște din nou
și vor fi fericiți? ...*

4. V. 1999

VIS

*Să mă scol
dimineața devreme
și să-mbrac Universul
cu o haină străvezie
și înflorită*

*Mâinile mele s-ajungă
până la stele
iar mantia
ce-mi învăluie trupul
să cuprindă
rotunjimea Pământului
Obiectele toate din jur
să mă privească cu umilință
și-abia s-aștepte
să le vrăjesc
cu bagheta nevăzută
ca să facă sluj
în fața mea
Pentru că
eu îmbrac Universul
cu o haină străvezie
și înflorită
și toate lucrurile se bulucesc
la ușa mea.*

7.XII. 1999

CENTRUL LUMII

*În mine era centrul lumii
fără să știu
fără să știu că
în așteptare
Dumnezeul de piatră e viu*

*Simt cum se naște în mine
un nou sens al realului*

*Uneori mă-ndoiesc
că în mine e har
Cine în mine trăiește
și mă trăiește
întreb tot mai rar*

*Dar știu că
din Tine îmi vine puterea-nălțării
deasupra a tot și a toate.*

4.IX. 1999

POEMUL SFÂRȘITULUI DE MILENIU

*Eu sunt Gânditorul
cuprins în vârtoarea existenței
Universul începe cu mine –
îmi spun și dansez
singură dansez
să nu rup armonia ființei
sprijinindu-mă de cineva*

*Mâna mea crește
direct din tâmplă
și flutură veacurile
întorcându-le pe toate părțile
până găsește îndemnul
„Cunoaște-te pe tine însuși!”
Nici o ezitare să nu ai
să nu transformi cercul în elipsă.*

5.XI. 1999

NUMAI ATUNCI MOARTEA TA CA ȘI VIAȚA

*Eu merg în voia curentul vieții
și viața-mi șoptește:
„Vezi, de-aceea
tristețea deșiră întreg universul
ca pe-o cârpă prea veche
prea prăfuită de veacuri
de-aceea
foametea crește
direct proporțional cu moartea Poeziei*

*Privește adânc în tine
ca să poți găsi armonia astrelor
Numai atunci
moartea ta
ca și viața
va fi o trecere insesizabilă
prin aceeași unică Poartă;
o trecere ca o pendulă:
când de la dreapta la stânga
când de la stânga la dreapta
lăsând în aer
cercuri deschise
tu însuși devenind
un cerc deschis
un cerc deschis
precum
chemarea lui Dumnezeu
la sânul lui:*

*când mai departe
când mai aproape
când mai departe
când mai aproape.*

2.XI. 1999

UMBLET

*Îmi port pașii
grei de vremelnice
din loc în loc*

*Surâsul lumii
frânt și amar
mi se rostogolește în carne
și sapă abisuri
în care se pierde
numele lui Dumnezeu
Surâsul
ca pe-o povară dorită
îl port
ca pe-o povară
pe care
trebuie s-o dăruiesc.*

2. X. 1993

PENTRU CĂ ORICUM PLUTESC

*Invit Cerul în lumea mea
pe care nici nu știu
dac-o cunosc
sau dacă vreau s-o cunosc*

*Cerul intră
prin pereți
prin mine
în mine
și mi-e bine
și nici nu știu
și nici nu-mi pasă
dacă trăiesc înalt*

*Și nici nu-mi pasă
dacă trăiesc
aici sau dincolo
pentru că
oricum
plutesc.*

11. XI. 1997

DE-ACEEA...

*E o melancolie
de primăvară-n aer
de trup nehrănit cu ierburi
și neatins de soare
de-aceea
mă consider fără vină
și victimă
a acestei atmosfere bolnave*

*Sfârșitul de secol
mi-a pătruns în fiecare fibră
eu sunt Grijile acestui secol
lipsa lui de răbdare
și dorința de pulverizare.*

14. X. 1999

TOT O NAȘTERE

*Când mâna mea
nu mai credea în lucruri
când ochii mei
în rouă nu credeau
când gândul meu
nu mai credea în semne
ca un cutremur
m-a cuprins tot cerul
albastra mare-adâncă
m-a cuprins*

*Dumnezeiasca pace
de unde vine oare
când aripi moi
în mine mă ridică
lumină luminând
în tot ungherul? ...*

6. III. 1995

CUM SĂ M-AVÂNT?...

*Atâtea gesturi și cuvinte-aș vrea
să pot să uit c-au existat cândva...*

*Aud în mine glasuri
sînt drumuri neumbrate
Va mai veni din nicăieri
vreun alt hidalgo ca năier
să-mi fure visurile toate?...*

*În mine doarme așteptând
cu sabia întinsă-un gând:
pe Sanchio Panza să-l pândesc
și-n bezna nopții să-l străpung*

*Alt scutier și alt năier
pe Don Quijote să-l slujească!*

*Cum să m-avânt?...
Spre care zare să mai cânt?...
Cum să fiu pasăre și zbor
când inima-mi ca un topor
în mine taie, face vad
în care apele tot scad
se strâng ciopor?...*

1986

VERLAINIANĂ

*Ascult tânguindu-se viorile toamnei
cu inima – o rană sub cerul melancolic
E-un aer sufocant și gându-mi este palid
o, unde este vremea poetului ironic? ...*

*Și palid sunt la față
la ora amintirii
mi-e mintea ca o ceață
și plâng că nu adie
cu boarea lor zefirii.*

*Sunt dus de vântul rece
ca frunzele uscate
aproape sau departe
și m-amețesc vârtejuri
Cu ochii-nchiși de-acuma
simt viața pe furate*

*O simt cum scade-n mine în fiecare toamnă
când se desprind bostanii de pe vrejuri.*

23. IV. 1993

ARHEOLOGIE

*Niciodată nu m-a prins furtuna pe mare
dar vuietul ei s-a mutat în mine
înainte de a mă naște*

*Niciodată n-am trăit spaima unui naufragiu
sau a unui exil într-o insulă pustie
dar Ulise și Robinson
fac casă bună în sufletul meu*

*Nu știu
cât aparțin zeului și cât omului
dar coroana de spini o simt adânc pe frunte*

*Un chiot să mai scot
înainte de a pleca
și cântecele mele
ca un curcubeu peste lume
se vor lăsa.*

15.II.1994

DOAR O ADIERE NEAȘTEPTATĂ DE VÂNT

*Tristețea pietrelor
înainte de apariția gândului
aidoma unui pumnal
care străbate învelișul stelelor
ca să nu se mai scuture moarte*

*De când pietrele au învățat să moară
au intrat clipă cu clipă în noi
amestecând secolele
cu durerea de care s-au lepădat*

*Îmi plimb degetele
pe întinderile boreale ale visurilor
și nu mă frig, Doamne, nu mă frig
și nu mă cobor din nori*

*Nici un copac
nici o frânghie
nici o scară
nu sunt axa sufletului meu
nemurirea sufletului meu
Doar o adiere neașteptată de vânt
venită de niciunde
mă trezește din somn
lăsându-mi pe buze
surâsul Giocondei
și adormindu-l în mine
pe Dumnezeu.*

23.I. 1993

UNEORI...

*Ce suflet hoinar m-a locuit cândva
plimbându-se cu Dumnezeu de mână
ce-n mine să intre și-acuma ar vrea? ...*

*Ce suflet fără griji și fără spaimă
m-a locuit și fără milă m-a lăsat
cu inima deschisă ca o palmă
și ceru-n ea cu lacăt încuiat? ...*

*Uneori simt în mine cărări
și reavănul miros de la arat
încât cu mirare mă-ntreb:
în care viață și pe unde-am colindat? ...*

*Uneori izbucnește în mine un val
de parcă-n altă viață am fost mare
și-acuma am rămas doar un catarg
cu pânza-nnămolită mult în zare*

*Uneori se stârnește în mine un vânt
ca suflarea divină peste Ieslea cea Sfântă
și-atunci mă las purtată de gânduri și ascult
ce-ascultă doar aceia ce stau cu ochii-n zare
și cu urechea tainic lipită de pământ.*

1993

ODĂ PĂMÂNTULUI

*În ochii tăi de sălcii și de prund
în ochii tăi de iarbă mă scufund*

*Prea târziu te simt, duh al Pământului!
Lasă-mă să-ți sărut picioarele negre și reci
lasă-mă să te sărut pe calea vântului
Atâtea poame adormite pe crengi
îți cad în sân prin locurile pe unde treci:
mătasea crudă-a moțurilor de porumb
m-oprește s-o mângâi și s-o sărut*

*Ai venit la mine fără să te chem –
din disperarea mea sau dintr-un blestem
al singurătății? ...*

*Nu mai pot să cred în vraja cuvintelor -
șoaptele oamenilor nu-mi mai răsună-n urechi
ca un suflu al vieții
Numai tu mi-ai rămas
necuprins și tăcut
ca însăși rotunjimea nemărginirii tale
Nu știu de unde să-ncep
cum să te cuprind
cum să te sărut
când mă preumblu-n răzoare
Nămolurile tale negre și reci
îmi agață tălpile ca un magnet
Iartă-mă, dacă te calc în picioare.*

13.IX.1999

CÂINELE MEU

*Câinele meu e nerăbdător
să-i arăt lumea de dimineată
și nu știu cum să fac
când mie-mi place
s-o văd abia pe la amiază
sau chiar mai târziu
când e-nserată de-atâta viață
De-atâta viață
cu grija-n copaie
să te poți scărda
de când vîi pe lume
să nu ți se pară lumea
o pedeapsă anume
inventată de sfinți
ci ceva necesar
ca spălatul pe dinți*

*Câinele meu sare-n două picioare
și se-nvârtește-n cerc, ca apucat
parc-ar vrea să dea brânci vieții
și nu știu de ce mi se pare
că jocu-acesta l-am mai jucat
Am să iau exemplul de la câinele meu
și-am să mă-nvîrt ca apucată de viață
să-l pot păstra la sân pe Dumnezeu.*

22. V. 1999

ȘI IATĂ-MĂ DIN NOU ÎN EXIL PE PĂMÂNT

*Stau neclintită
stau și m-ascult
poate L- aud
în mine cum vorbește
pe însuși Duhul Sfânt*

*Și iată-mă din nou
în exil pe Pământ
Cum aș putea
spre patria mea de suflet
s-ajung
decât rotindu-mă? ...*

3. IV. 1995

STARE DE ABSENȚĂ

*Cana cu ceai uitată între palme
și ochii ațintiți într-un tablou
să nu mai vezi
cum aburi ies albaștri
când sufletul i-ascuns
într-un ecou*

*Am fost cândva ființă pământească? ...
Am suferit sau am iubit cândva? ...
Îmi trece ziua-noaptea pe sub geană? ...
Vorbit-am eu cândva cu cineva? ...*

*Doar urme în tablou demult uscate
pământ și iarbă, în creștetul meu – nori
și gândurile sunt demult uitate*

În vârfurile degetelor mi-au crescut viori.

14. XI. 1997

BACOVIANĂ

*A mai plouat cu o clipă afară
în mine-a plouat cu un an
totul e mohorât, învechit
sângele meu are culoarea
fructelor dintr-un castan*

*Plânsul mă cuprinde
ca un șuvoi
fără motiv
fără motiv*

Totul e mai trist decât ieri

*Peste mine cade tăcerea
cusută cu rugină
leit-motiv
leit-motiv.*

28. IX. 1997

ALERG CĂTRE TINE

*Alerg către tine
cum aş alerga către moarte
poate de-aceea
e-atât de dulce îmbrăţişarea*

*Strigătul din mine
se scurge tăcut
printre degetele tale
îndoite în formă de clopot*

*Mă pierd într-un nor invizibil
ce se naşte deodată-ntre noi
O noapte luminoasă îmi devine fiinţa
o limpezime de cristal*

*Deasupra –
doar timp suspendat.*

7. IX. 1994

DĂ-MI, DOAMNE, PUTEREA

*Pot să urc la Cer
și fără tine
nu mă mai atinge
umbra ta de fum
Trupul meu e-albastru
urcă
se subție
strălucește-n soare
nu mai plânge-n drum*

*Dă-mi, Doamne, puterea
să mă-ntorc în Timp
să fiu iar Femeia
ce-mblânzește fiare
să fiu iar senină
ca zeei-n Olimp*

*Dă-mi, Doamne, puterea
să-mi împart iubirea-n
cele patru Vânturi
să mă risipesc
Nu mă mai atingă
nici un glas cu vrajă
în urechi îmi sune
muzică de astre*

*Din umeri simți-voi
aripi cum îmi cresc.*

2.XII.1999

PLUTIND DEASUPRA TA

*Eu venind spre tine:
prinsă de inelele Cerului
mirându-mă
cum de zbor fără aripi*

*Plutind
deasupra ta
cu ochii închiși:
o lacrimă pe o stâncă.*

19. IV. 1985

ȘI CONTEMPLÂNDU-MĂ

*Mă-ntorc după soare
ca floarea galbenă
fără să știu cine sunt*

*Aud doar tăcerea
în formă de Aripă
în înaltul Azur*

*Aud doar Sfera
rotindu-se-n mine
și o percep respirând*

*În noapte mă deschid
ca floarea-regină
mireasma trupului meu
devine sufletul lumii*

*Și contemplându-mă
aud pasul lui Dumnezeu
pe Pământ.*

1. V. 1999

CA DUP-UN SOMN ÎNTRERUPT

*Azi văd iar totul ca printr-o ceață
ca dup-un somn întrerupt;
în suflet pot scormoni chiar cu bățul
dup-o bucată de dimineață
și nici un semn de trezire
nu pot s-ascult*

*Cine hotărăște
cât soare și câtă furtună
să se legene-n mine
fără să fiu leagăn
fără să fiu nor*

*ci doar înfășurată
într-un dor infinit
de mine însămi? ...*

*Și fiindcă nu pot să m-ajung
mă prăbușesc în tine cu spaimă*

*Numai așa pot fi
trunchiul liber și gol*

2.V. 1998

UN ZBOR DIVIN

*Un zbor sublim
am devenit
un zbor divin
de parcă
din muzica astrală m-am desprins
și nopțile de-atâtea ori
spre tine vin
și toată sunt
un gând destins*

*Atâta liniște și împăcare
numai asupra Domnului Isus
din Ieslea boilor cuminți se revărsa
prin răsuflarea lor
când Dumnezeu Îl binecuvânta*

*Și gândurile ce mi le trimiți
sunt ca suflări dumnezeiești.*

24. I. 2000

NOI

*Dincolo de chipuri și de gesturi
suntem noi – însingurați și goi
Sufletul se tânguie, s-ascunde
s-ar întoarce – limpede șuvoi*

*Vreau o pace de-nceput de lume
strigătul ființei să se-avânte-n larg
să nu-ntrebe nimeni: ancora mai este
care-i primul-ultimul catarg? ...*

5. IX. 1984

SPRE FLOAREA DE LOTUS ÎNTINS NAVIGHEZ

*M-a cuprins dintr-o dată-o putere ascunsă
trezită de zeii mărunți din păduri
ce s-apropie tainic să-și lepede mana
culeasă din fragi și din rugii de muri*

*O, Doamne,
Ce bine-i în mine când dormi!
Îți simt somnul lin la mine-n pleoape*

Spre floarea de lotus întins navighez!

*Hei, nu-i nimeni cu pluta
aicea, pe-aproape? ...*

10. III. 1995

SUNT SINGURĂ PRINTRE ATÂTEA LUCRURI

*Sunt singură printre atâtea lucruri
și mă îmbăt cu rostul lor celest
Sunt singură și-n taină le adulfec
plimbând singurătatea
ca o rețetă d-echilibru omenesc*

*Nu recunosc izvorul liniștii
ce ca o pânză mi-a cuprins făptura
nici cine din mine adulfecă
aroma dulce sau amară
nu vreau să știu
cine a potrivit fiertura*

*Mă cred învinsă sau cuceritoare
și nu mă-ntreb
cine mă vrea
iubita legală a Cerului
sau mă declară
complicea unui incest*

*Privesc în rouă
mesajul cerului întors –
nici o bănuială
n-ar trebui să atingă
această limpezime a Firii –
dar mă face să sufăr
amintirea clipei
când am căzut pe Pământ*

*și aud
cum în mine se împreună
primul cu ultimul strigăt
Cântecul văzduhului
se joacă de-a ascunsa
cu universul de jos:
învață păsările și iarba
să-și recunoască cu seninătate
în ofrandă – sicriul*

*Și eu? Eu fățarnica
în singuratica plimbare sisifică
îmi cioplesc moartea oare
prin lepădarea de trupu-mi
când fără întoarcere
capul meu se înclină
pe umărul tău
atras de-o astrală chemare? ...*

7. VI. 1985

TREZIREA DIN SOMN

*Ca un parapet
pe marginea unui torent
ca un copac
pe marginea unei prăpăstii
sufletul meu
abia se mai ține de trup*

*Semne divine
așteaptă el
semne neînțelese de nimeni*

*Dintr-o dată îl simt:
înălțându-se-n mine
ca un copac răsturnat*

*Hieroglife neînțelese
de mine
cuvintele scrise
de mâna mea
cuprinsă de transă*

*Privirea mută
privește invers
direct în mine
încercând
să mă trezească din somn.*

19.IV.1999

LENEA ARTIȘTILOR

*Mi-e somnul o pasăre cu clonț de cristal
cu aripi croite din vremuri apuse
iar eu – un tezaur de mineral –
efigie a unor lumi duse*

*Mi-e somnul o pasăre cu clonț de cristal
cu aripi ca valurile ce-ascund meduze
și ochii lor triști mă-ntorc în astral
făcându-mă stăpână a unor lumi confuze*

*Ulise prins de Circe în Insula Uitării
Calipso – veșnic nimfă pe malurile mării
și-argonauții – mândri de lâna lor de aur –
sunt toate – întregi în lumea artiștilor – tezaur.*

19. II. 1994

CÂND POEZIA E STĂPÂNA MEA

*E totul o muzică
dacă știi s-o ascuți
o frenezie a vieții e totul
când roua din iarbă
se mută pe frunți
când avântul de aripi
ți se prinde de umeri
și-ți trece prin trup
fără ca rotirile
să poți să-i numeri*

*Și muzica
pe care-o simt prin sânge
și cea pe care-o respir
e-aceeași – ca o unduire
a unui lujer ce se frânge
de greutatea vântului
ca de-un arcuș*

*Recheamă-mă la sânul tău, Natură
de câte ori mă simți plecată în alți Sori
recheamă-mă să-ți simt înfiorarea
cum mă cuprinde cu albaștrii nori*

Și lasă-mă tot singură s-adorm

pe malul prundului secat, cu sălcii
poate că apa dusă-n adâncuri de pământ
se va-nălța pe neștiute pân' la mine
și-mi va cuprinde sufletul tăcut și-adânc
trezind în mine-a lui nemărginire

Ecoul, o, ecoul unui văzduh de munte
al cărui aer tare doar vulturul-l străpunge
mă urmărește-n prelungul **olario** al unui
personaj din Bernanos.
și-ncearcă să trezească prundișurile
din mine
sau să-nvieze șopârlele sculptate-n os
cum stau la pândă cu gurile deschise
să prindă găze transformate-n vise

Da, asta sunt: simt universu-ntreg
simt cum mă bea
și cum îl beau din începuturi
doar într-o clipă de iluminare
când Poezia e stăpâna mea
și îmi transformă dulcea-nsingurare
în muzica nemuritoare dintr-o stea.

30. VII. 1995

PENTRU CLIPA DE-AZUR

*Și pentru că tu-mi ești refugiul
de noaptea cea mare
unde toate sunt flori
sau sunt duh fără trup*

*pentru clipa de-azur
spre care incertitudinea se-ndreaptă -
nor rătăcit
pentru tine mă chem
veșnicia trupului meu*

*Aurore de vis își vor sparge
culoarea-n explozii
eu – o părere de adevăr*

*Vezi, vântul aruncă rotocoale albastre
deasupra adăpostului închipuit
spre care cu foame mă-ndrept*

*O, ce importanță mai are
de trupu-mi e jertfă în templu
sau ție ți-e jertfă
eu numai dorind să mă nărui simt viața
mă zbat respirând între cercuri de vid*

Și somnul de-ar fi o chemare înceată

*decât patima noastră c-un abis mai înalt
de vie m-aș prinde în ziduri mireasă
de nici tu nu știi unde-i frig , unde-i cald...*

*Tu simți cum în mine încet s-a-nnoptat
când brațele tale deschise se-ntind
și-n orbirea ce-ncet ne cuprinde acum
nerăbdarea e semnul că timpul s-a spart*

*Pentru câteva clipe suntem veșnicia
suntem călători înspre Timpul comun
la ce bun să ne-ntoarcem
de este posibil
La ce bun să rămânem
de nu știm muri?...*

*Ci nu mai vorbi
dacă poți, doar respiră
și-i bine că sunt
să întrebi, la ce bun?*

*Ne-așteaptă copilul
a lui e povestea –
se-amuză suflând rotocoale albastre
crezând că-n văzduh sunt clăbuci de săpun.*

13. VIII.1975

CA UN LEIT-MOTIV ÎNTR-O SIMFONIE

*Ca un leit-motiv într-o simfonie
sufletul părăsit de iubire:
se mai întorc clipele trăite în el
(cu speranță, cu umilință, cu deznădejde?...)
tot mai rar
tot mai pe ocolite
până rămâne ceea ce doar în joacă
ai proiectat pe un cer inventat de tine:
un copac trăsnit de furtună*

*Din cioburile carbonizate
vor zvâcni ramuri
vor zvâcni muguri
vor zvâcni frunze*

*Pe cerul inventat doar în joacă
își va proiecta coroana un alt copac
care-ți va oferi umbra
fără să-l recunoști*

*În adierea ușoară a frunzelor
vei crede că asculți simfonia naturii.*

12. I. 1987

ANTEDILUVIANĂ

*Vino
te chem
mă cutreieră sângele
ca atunci
când mă trezește din somn un poem*

*Vino
nu mă lăsa
copacilor negri și reci
purtându-ți umbra cu gândul la cer
fără să vezi pe unde treci*

*Sunt în frunzele bolnave
de prea mult galben și arămiu
Fără cuvinte te chem
altfel nu știu
Întoarce-ți privirea năucă –
de tălpile tale se prinde
tot ce e viu*

*A trecut moda poezilor bacovieni –
nori plumburii, întunecoși
se reflectă de la un timp
în oameni anonimi și grăbiți
care nu mai știu să privească în ochi
pentru că sunt antediluvieni*

*Silabisesc pustiiți înainte s-adoarmă
poeme din Bacovia*

*pe care nu le-au citit niciodată
sau ascultă cum corbul lui Poe
le ciocăne anemic în geam
în ritmul unei romanțe demult demodate*

*Fiți liniștiți
nu l-au citit nici pe Poe
i-au asimilat doar starea de spirit
în zona dintre trezire și somn*

*Nu sunt chiar atât de aproape de hău
epiderma lor e încă vie*

*Vino
te chem
mă cutreieră sângele
ca atunci
când mă trezește din somn un poem*

*Vino
cât de tălpile tale se prinde
tot ce e viu
Te aștept mâine pe Ararat
ca orice ființă antediluviană
Mă vei recunoaște după privire
după iubirea care alungă orice pustiu.*

28. XI. 1992

CUM VAGABONDUL LEAGĂNĂ CERUL

*Veșnicia are culoarea ochilor tăi
are culoarea ochilor mei*

*Apa sună de limpezime
apa devine umbră
înainte de a fi cer*

*Veșnicia învață să legene
înainte de a deveni veșnicie*

*Cum se leagănă valurile
cum se leagănă frunza
cum se leagănă gândul meu
în cumpăna gândului tău*

*Cum vagabondul leagănă cerul
în buzunarele sparte*

*Pe buze tremură un fir de tăcere
fierbinte
tot ce nu are nume
trebuie să fie fierbinte*

*„Să creăm o minune, îmi spui –
în timp ce în noi
echilibrul devine repaos -
hai să creăm o minune , îmi spui –
din tot ce între pereții aceștia de aer*

fără noi ar fi haos

*Apa ca un abur ne trece prin ochi
ca o iarbă ne trece prin trup
apa înainte de a fi cer*

*Pe buze tremură un fir de tăcere
fierbinte*

*Tot ce nu are nume
trebuie să fie fierbinte.*

5. VI. 1975

ȘTIU CĂ SUNT EU

*Când aripa nevăzută a Divinului
zvâcnește în mugurii copacilor
când nara nevăzută a Divinului
pulsează aer lehuz în văzduh
știi că sunt eu
și sufletul mi se desprinde de trup
dansând în aer*

ca orice efect al fanteziei divine..

28. XI. 1999

MĂ SCALD ÎN RÂU

*Mă scald în râu
și apa sună când lovește trupul
ca vântul care trece prin boabele de grâu
(sună bogat)*

*Mă scald în râu
și visurile mi se pierd senine
în nesfârșirea vremii care vine
(se pierd înalt)*

*Mă scald, mă scald, mă scald
și trupul lin mi se desface
în toate cele patru zări*

*Unde mai sunt ? Nu-ți face griji!
pe dinafară sunt întreagă
Hai, vino, dragule, dă-mi mâna –
'mi-noată pașii în nisip -
pe malul gârlei să se-audă
papucii mei cum fac: lip-lip.*

15. Vi. 1989

ÎN AER SE PRĂBUȘESC PĂSĂRI

În aer se prăbușesc păsări
rănite de aerul rece și greu
dar eu merg
merg înainte
văd că frunza-i galbenă
cade
dar gându-l simt
ca aripa unui cocor primăvara
când fetele-l urmăresc
cu privirea din țarnă

Simt cum mă-ntâmpină clipe-nflorite
și nu știu de unde-i căldura lor

Sunt locuită de un alt anotimp? ...

Merg
merg înainte
ca și cum
o coroană de flori văratice
o simt lipită de frunte
Merg
și nu simt spinii
și dintr-o dată mi-apare
imaginea unei fete plutind
pe o stradă pustie
care se termină-n cer.

24. X. 1992

SE ȚESE AERUL ÎN JURUL MEU

*Se țese aerul în jurul meu
cu răsufierea îmi învălui pașii
Sunt de o veșnicie pe Pământ –
tot alte nații m-au purtat prin Vânturi
și tot alți Sori mi-au fost pe rând părtașii*

*O, cine știe cât de mult tumult
s-a-nvolburat în pieptul meu prin secolii
și câtă suferință sub veșmânt
subțire și sărac s-a scurs cu-nctul!*

*Mereu mai aspru aerul, cețos
doar uneori mai alburii și-albastru
ca să mă pot roti la nesfârșit
eu însămi să devin doritul Astru*

*Tot scrie umbra-mi neliniști pe ape
scrie cu soare și scrie cu vânt
și nimeni nu știe un suflet s-adape
și nimeni nu-mi cere atâta avânt*

*Un țipăt de pasăre într-un târziu
și-un pocnet de armă lovindu-mi timpanul
și ca să aflu pasărea de-i vie
îmi mai rămâne doar să dau cu banul.*

5. V. 1994

*DACĂ TE-AI ASCUNDE, TE-AR TRĂDA
TĂCEREA*

*Florile de lotus ce le port pe trup
s-ar deschide toate când mi-ai fi aproape
sufletele noastre s-ar încercui
cum se-ntrepătrund cerurile-n ape*

*Stelele din ochi, de ar fi să-mi cadă
în puterea nopții eu tot te-aș găsi
un toiag de întuneric, dac-aș deveni
drumul către tine ar putea să-l vadă*

*Dacă te-ai ascunde, te-ar trăda tăcerea
mai adâncă decât vorbele ce-mi spui
De peste ocean ți-aș simți plutirea
de trup să te lepezi ca să poți să vii.*

22. III.1999

COPACII

*Copacii își răsfâng umbrele
în mine
impasibili
tăcuți
și senini ca cerul
încât
un fulger dacă i-ar trăsni
crengile aprinse ar muri în mine.*

5. VI. 2000

DE-ATÎTA-MPĂCARE, MI-E SUFLETUL PLIN

*Se zbate în mine un cântec de-o vreme
se zbate ca marea-n furtună când geme
Se zbate în mine ca pe o arcă-n derivă
și nu știu de iese sau mă ține captivă*

*Dintr-o dată senină devin ca și marea
sau ca zefîrul când se lasă-nserarea
De-atîta-mpăcare mi-e sufletul plin
și nu știu: ești tu sau e semnul divin?...*

1. I. 1999

ȘTIU CĂ SUFLETU-I UN CUVÂNT DEMODAT

*Știi că sufletu-i un cuvânt demodat
dar e tot ce mi-a mai rămas de când
deasupra blocului meu
plutește un nor plumburiu și greu*

*Așa că strînge-mă tare
fără să te mai gîndești dacă vrei
și-ai să simți cum te cufunzi în abis.*

2. V. 1996

PUNCTUL DE SPRIJIN

*Mi-e liniștea
punctul de sprijin
al incertitudinii
tăcerea
ascunsă în dorul călcâielor*

*Mă-nalță
în dorul de – amiază
întoarceri de păsări*

*Nehotărâtă
între Cer și Pământ
sunt fruct cu semințele toate
și pom universului orb.*

5. VIII. 1975

MĂ LASĂ SĂ LUNEC

*Mă lasă să lunec
pe clipă
pe undă
pe umbra ta lină
pe tâmpla fierbinte
ca luna somnambulă mereu
căutându-și trupul pierdut...*

*Mă lasă să lunec
risipindu-mă
în vocale abia rotunjite
în șuier molatic de vânt...*

*Oricum vom luneca în neștire
oricum vom fi stele
oricum vom fi lut...*

5. IV. 1974

RĂMÂI...

*Rămâi
încă un timp
încă un anotimp
încă o dragoste...
ca un soare
murind și născându-se
ca un soare rotindu-se
chipul meu în ochii tăi blânzi
ca ploaia vorbele
neauzite-n auz...*

*Rămâi
încă un timp
încă un anotimp
încă o dragoste...*

*Să ningă cu cer
peste trupurile noastre
să ningă cu liniște...*

15. V. 1975

ANOTIMPUL - IDEE

*Mireasmă de floare
și-acum lin apune
peste copiii din prund
cad petalele-n rune...*

*Și de-atâta tulburătoare-așteptare
mă vindec, iubite, în fruct*

*Mugurii sunt
rană-n ciorchine în ochii lor
fără să știe prea bine
dacă iubirea-i un simplu joc...*

*Privesc spre mine
cum cad:
împăcat
rotund
și adânc
cum doar vara mai știe să cadă
fânul cosit întorcându-se-n trup...*

*Cum doar Anotimpul-Idee
apropie vânt
din care se naște imaginea ta
când mă chemi copil
și m-aștepți femeie.*

3.IX. 1975

M-A-NTORS CUVÂNT MOCNIT ÎN DOR

*M-a-ntors cuvânt
mocnit în dor
un zbor de pasăre subțire
se lasă-ncet și rotitor
păienjenind întreaga fire*

*M-a-ntors un nimb
crezând că mint
cu ochii mei crescând comori
crezând că mint cu gestul meu
crescând în aer sicomori.*

8.IV. 1976

UNOR POEȚI AI URBEI IAȘI

*Melancolia e floarea vieții și-a poeziei
e respirația noastră zilnică
N-o risipiți, poeți, n-o risipiți
nu faceți din ea o retorică
pe care s-o înfigeți în piept
cu un amestec de dispreț și voluptate a suferinței*

*N-o trâmbițați
umilind îngeri
serafimi, heruvimi și arhangheli
pe care oricum nu-i puteți atinge
pentru că zborul lor e mereu egal
trebuie doar să știți să-l asimilați
Privind mai adânc în fântâna sufletului vostru
detașându-vă de existența acută
veți afla cercurile albe ale dumnezeirii*

Creația e un joc divin

*Încercați să fiți poeți
detașându-vă de suferință
privind-o răsând
și vă veți simți îndumnezeiți*

*Melancolia e alergarea noastră singuratică
după veșnica pierdere și creștere*

*Încercați să respirați ritmic
și pe nesimțite veți ajunge
în lumea lui „dincolo de bine și de rău”. 5.V.1999*

CUPRINS

Hora stihilor	3
Vis.....	7
Scriu	8
De fapt	9
Ca o floare de cer	9
Androginism	10
Vin către	10
Lupta cu morile de vânt	11
Cum numai femeile.....	11
Infinitul	12
Eu sunt poezia.....	12
În neclintire stă împăcarea mea	13
Tristețea materiei	14
Eram.....	15
Și totuși, singurătatea.....	16
Sunt doar deschidere.....	17
Fără regret mă voi lăsa furată	18
Surori siameze	19
Trezirea din somn	20
Rețetă pentru fericire	20
Gustarea cu musafiri	21
Nașterea tragediei	22
Dialog cu lucruri	23
Răspunsul la dialogul cu lucruri	24
Ca o floare de lotus	25
Cine poate răspunde gândului meu ?	26
Fără titlu.....	26
Nemuritoare pentru o clipă	27
De când ne naștem, întindem mâinile.....	28
Mă-ntoarce-un dor de iarbă	29
Fără să știi că-i păcat.....	30
Statornicie	31
Urmele trecerii mele	32

Și nu știu cum să fac	33
Sunt numai o răsfrângere a ta	34
Mai aproape de mine	35
Ștergarul soră-mii	36
Sare de lumină	37
Dulce povară, infinită povară.....	38
Mâna nevăzută.....	39
Eu sunt doar o pensulă-n zid.....	40
Anotimpuri subiective	41
Ai tu puterea să privești în zori?	41
Și clipa n-ai lăsat-o să mă ceară.....	42
E frig în mine și-i târziu	43
Fata Morgana	44
Sunt.....	44
De la un timp	45
De-aceea	46
Mi-e țăr murită trăirea.....	47
Dac-aș putea și eu	48
Un vultur de lumină	49
Eu și lumea	50
Vis.....	52
Centrul lumii.....	53
Poemul sfârșitului de mileniu	54
Numai atunci moartea ta ca și viața.....	55
Umblet	56
Pentru că oricum plutesc.....	57
De-aceea	58
Tot o naștere	59
Cum să m-avânt?	60
Verlainiană.....	61
Arheologie	62
Doar o adiere neașteptată de vânt	63
Uneori	64
Odă Pământului	65
Câinele meu	66

Și iată-mă din nou în exil pe Pământ	67
Stare de absență	68
Bacoviană	69
Alerg către tine	70
Dă-mi, Doamne, puterea	71
Plutind deasupra ta	72
Și contemplându-mă	73
Ca dup-un somn întrerupt	74
Un zbor divin	75
Noi	76
Spre floarea de lotus întins navighez	76
Sunt singură printre atâtea lucruri	77
Trezirea din somn	79
Lenea artiștilor	80
Când poezia e stăpâna mea	81
Pentru clipa de-azur	83
Ca un leit-motiv într-o simfonie	85
Antediluviană	86
Cum vagabondul leagănă cerul	88
Știu că sunt eu	89
Mă scald în râu	90
În aer se prăbușesc păsări	91
Se țese aerul în jurul meu	92
Dacă te-ai ascunde, te-ar trăda tăcerea	93
Copacii	93
De-atâta-mpăcare, mi-e sufletul plin	94
Știu că sufletu-i un cuvânt demodat	94
Punctul de sprijin	95
Mă lasă să lunec	96
Rămâi	97
Anotimpul Idee	98
M-a-ntors cuvânt mocnit în dor	99
Unor poeți ai urbei Iași	100